

Het verhaal van Annemie die tussen de dieren zichzelf vond

Annemie hield haar tas krampachtig tegen haar buik geklemd en stapte veel te snel langs de hokken. Ze liep door het poortje dat naar de vogelkooien leidde en hield halt. Hier was het rustig. De meeste mensen met kinderen gingen uitgebreid kijken naar de apen en de olifanten. De arenden en gieren waren veel minder populair.

Ginder was een bankje. Misschien moest ze even gaan zitten om tot rust te komen. Diep ademhalen en haar hart tot bedaren brengen. Sinds het verdict van de dokter vorige week had ze geen rustig moment meer gekend. Ze had haar kasten opgeruimd en voorraad ingeslagen. Ze had de ramen gepoetst en alvast Sinterklaascadeautjes voor de kleinkinderen gekocht. Want misschien kon ze dat binnenkort allemaal niet meer. Maar terwijl ze zo druk bezig was, flitsten haar gedachten als ontspoord vuurwerk alle kanten uit. 's Nachts lag ze alle mogelijke doemscenario's te bedenken die nog erger waren dan het al was. Ze sloot haar ogen en gaf het toe aan zichzelf: ze was al een week lang in paniek. Haar nek was helemaal verkrampd en haar snelle, oppervlakkige ademhaling deed haar duizelen. Zo kon het niet verder. Ze moest opnieuw zichzelf worden.

Vanmorgen wilde Herman hun zoon gaan helpen met verbouwen. 'Of heb je liever dat ik thuis blijf?' had hij gevraagd.

'Nee hoor, ga maar, ik ga naar de dierentuin', had ze in een opwelling gezegd. Zodra ze het had uitgesproken, voelde ze dat ze er zin in had. Ze hadden een jaarabonnement en het was een plek waar ze graag kwam. De laatste jaren meestal met de kleinkinderen. Een scheut van verdriet prikte in haar middenrif. Zou ze de kleinkinderen nog zien opgroeien? Mira was vijf en Robbe drie. Ze zag hen elke woensdagmiddag. Hoe zou dat gaan als ze in therapie was, met chemo of bestralingen? Zou ze dan nog genoeg puf hebben? En wat als ze het niet haalde?

Zoveel vragen in haar hoofd. Van wat de dokter gezegd had, had ze nog niet de helft onthouden. Gelukkig was Herman erbij geweest. En had een verpleegster haar achteraf heel goed opgevangen en alles op een rijtje gezet. Borstkanker. Volgende week een operatie. En daarna werd bepaald welke therapie ze nadien moest volgen en hoe lang.

Annemie duwde een vuist tegen haar mond om niet mee te schreeuwen met de roofvogels om haar heen. Kanker was tot nu toe iets geweest voor anderen. Ze had er nooit serieus rekening mee gehouden dat ze het natuurlijk ook gewoon zelf kon krijgen. Er waren nog zoveel dingen die ze wilde zien, wilde doen, wilde beleven. Ze was nog maar net gestopt met werken. Was ze nu al aan het einde van haar leven?

Ze liep verder. In de verte hoorde ze de apen, maar zij ging naar de panters en de luipaarden. Meestal lagen die ergens onder een boom te slapen. Bij de leeuwen zag ze een groot exemplaar met haastige passen langs het hek lopen en dan weer terug. Onophoudelijk heen en weer. Ze voelde dezelfde gekooide wanhoop van vast te zitten waar je het niet wilde.

Vlugge voetstapjes deden haar omkijken.

Een jongetje, iets jonger dan Robbe, schatte ze. Hij rende naar het hek voor de leeuwen. 'Leeuw!' wees hij blij. Annemie knikte. 'Ja, dat is een leeuw. Hij is groot, hè?' Ze keek het pad af in twee richtingen. Bij wie hoorde dit jongetje? Ze zag geen enkele volwassene in de buurt. Ze ging naast het kind staan. 'Zie je de staart van de leeuw?' Het jongetje knikte. 'Daar!' wees hij. 'Ben je hier met je mama?' vroeg ze. 'Mama komt', zei de kleuter vol vertrouwen. De leeuw gaapte en liet zijn tanden zien. 'Hij heeft grote tanden, hè?' zei ze. 'Daar kan hij goed mee eten.'

In de verte hoorde ze een stem: 'Miel! Miel!' Een jonge vrouw rende naar hen toe. 'Miel?' probeerde Annemie. De jongen keek op. 'Daar is je mama!' wees ze. 'Miel toch, waar was je opeens naartoe?' hijgde de vrouw, terwijl ze haar armen om hem heen sloeg. 'Dankjewel', zei ze tot Annemie. 'Hij is zo snel, ik raak hem voortdurend kwijt', zei ze.

Annemie zwaaide naar Miel en liep verder naar de zebra's, die troostvolle dieren met hun prachtig getekende vel. Daarna waren de giraffen aan de beurt. Ze ging weer op een bankje zitten.

Onwillekeurig zag ze hen met de ogen van Miel. Met haar hoofd achterover keek ze langs hun lange nek omhoog. Wat waren ze mooi en sierlijk! In de verte sprongen een paar gazellen over het gras. En nog verder liepen de olifanten als massieve buffers tegen het kwaad. Elk dier had zijn eigen aard gekregen. Met hun vachten in alle kleuren, hun hoge poten of lange staarten, hun sterke spieren of ranke halzen. Stuk voor stuk waren ze prachtig en krachtig.

Net als ik, dacht Annemie, terwijl ze haar haren achter haar oren haakte. Ik ga doen wat ik kan. Ook al ben ik bang of ziek. Elk dier hier heeft zijn eigen kracht. Ik heb de mijne. Die zal ik nodig hebben. Ik zal blij zijn met iedereen die me steunt en helpt. En dan zien we wel wat er komt.

De giraf boog zijn nek in haar richting. Het leek alsof hij haar even aankeek. Ze lachte. Met zo'n nek kon je maar beter geen kramp krijgen. Haar eigen nek voelde opeens merkwaardig ontspannen.